Subiect 2020

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarca Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliinind rolul esential al trecutului in formarea identitătii nationale. (citatul este optional).INTRODUCERE GENERALA!!!

Văzută ca o lege fundamentală ce asigură respectarea unui contract social încheiat între suveran și popor de către J.J. Rousseau, Constituția din 1823 reprezintă piatra de temelie a statului de drept. Un aspect referitor la legea fundamentală adoptată în anul 1923 este caracterul democratic. Marea Unire din 1918 a impus adoptarea unei noi Constituții care să uniformizeze tradițiile juridice diferite din provinciile unite cu România. Constituția a fost promulgată pe 28 martie 1923 de către regele Ferdinand și publicată în Monitorul Oficial a doua zi. A fost supranumită Constituția unificării și are la baza constituția din 1866, de la care a preluat 76 de articole. Stabilea ca formă de guvernământ monarhia constituțională ereditară. Conform principiului separării puterilor în stat, puterea executivă o aveau Guvernul și regele, puterea legislativă o aveau Parlamentul și regele, iar puterea judecătorească era exercitata de organele de judecată. Parlamentul avea rolul principal, era bicameral, controla puterea executivă, exercita puterea legislativă. Era ales prin vot universal pentru bărbații de peste 21 de ani. Guvernul era format din prim-ministru si miniștrii, exercita puterea în numele regelui și contrasemna orice act al său. Prerogativele regelui rămâneau cele stabilite în 1866, dar în realitate erau diminuate ca urmare a creșterii rolului Parlamentului. Constituția garanta o serie de drepturi și libertăți cetățenești: egalitatea în fața legii, libertatea conștiinței, a presei, a învățământului. Constituția suferă o modificare în anul 1926 când se introduce prima electorală, adică partidul care obținea 40% din voturile alegătorilor devenea majoritar în Parlament.

Trecerea în neființă a regelui Ferdinand și venirea la putere a regelui Carol al-II-lea a necesitat adoptarea unei noi Constituții. Un aspect referitor la legea fundamentală adoptată în 1938 este caracterul autoritar al acesteia. Constituția din 1938 marchează instaurarea unui regim de dictatură regală. Aceasta a fost adoptată în urma crizei apărute după alegerile Parlamentare din decembrie 1937 când niciun partid politic nu a obținut pragul de 40% din voturi. Ca urmare, regele Carol a adus la guvernare un partid slab, aflat pe locul patru la alegeri, respectiv Partidul Național Creștin condus de Octavian Goga. Astfel, în spatele unui partid slab, regele Carol și-a instaurat propriul regim autoritar. În martie 1938, regele a suspendat activitatea partidelor politice și și-a creat propriul partid unic, Frontul Renașterii Naționale. Constituția a fundamentat juridic monarhia autoritară și a pus capăt monarhiei constituționale. Printre cele mai importante

principii se numără: principiul supremației regelui (regele domnește, dar și guvernează), monopartidismul, este desființat principiul separării puterilor în stat. Drepturile și libertățile cetățenești erau menționate formal, dar nu erau respectate. Dreptul de vot pentru Adunarea Deputaților era acordat doar persoanelor știutoare de carte cu vârsta minimă de 30 de ani.

Regele Carol al-II-lea a tatonat terenul pentru instaurarea regimului totalitar de tip comunist. Astfel, ideologia totalitară impusă în România a fost cea comunistă, iar o practică politică totalitară adoptată de statul român, în prima jumătate a secolului XX a fost elaborarea Constituției din 1948. Noua lege fundamentală copiază Constituția stalinistă din 1936 și stabilește că Republica Populară Română este un stat popular, unitar, independent și suveran. Constituția pune accent pe prevederile economice deoarece se pregătea trecerea întregii economii sub controlul statului. Este desființat principiul separării puterilor în stat pentru că Marea Adunare Națională devine „organul suprem al puterii de stat al Republicii Populare Române". Marea Adunare Națională forma Guvernul, modifica Constituția, vota bugetul țării și stabilea impozite. Prezidiul Marii Adunări Naționale: convoca Marea Adunare Naționala în sesiuni ordinale și extraordinare, reprezenta statul român în relațiile internaționale. Consiliul de Miniștri deținea puterea executivă, singura putere reala în stat. Puterea judecătorească era deținută de instanțele judecătorești, însă nu exista o justiție independentă din cauza intervenției factorului politic. Drepturile și libertățile cetățenști erau menționate formal, dar nu erau respectate. Sistemul electoral se baza pe votul universal, egal, secret pentru toți cetățenii cu vârsta minimă de 18 ani. Nu aveau drept de vot adversarii regimului comunist.

Trecerea în neființă a lui Gheorghe Gheorghiu Dej în martie 1965 a necesitat numirea unui nou secretar general. Ca urmare, Nicolae Ceaușescu este numit secretar general al partidului la congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român. Perioada comunistă a distorsionat ideea de „voință generală" a lui J.J. Rousseau din lucrarea „Contractul Social", transformând-o în voința „clasei populare", subordonata unui partid unic, ceea ce contravine spiritul democratic. (introducere opțională pentru constituțiile din 1948, 1952 si 1965). Constituția din 1965 este adoptată la 21 august 1965. Conform articolului 1 noua denumire a țării era „Republica Socialistă România", iar Partidul Muncitoresc Român revine la denumirea de Partid Comunist Român. Prin intermediul Constituției se reflectă încheierea procesului de colectivizare și de distrugere a proprietății private. Marea Adunare Națională era în continuare organul suprem al puterii de stat, iar Consiliul de Miniștri era organul suprem al administrației de stat. Constituția a suferit două modificări. Prima a fost în 1968 când s-a revenit la județe ca formă de administrare locală și s-a introdus calitatea de municipiu pentru orașele mari. Cea de a doua modificare a avut loc în anul 1974 când s-a înființat funcția de președinte pentru Ceaușescu, în scopul consolidării puterii sale.

Refuzul lui Nicolae Ceaușescu de a adopta politica de reforme propusă de Mihail Gorbaciov „de glasnost și de perestroika" a determinat izbucnirea unei revoluții. Insurecția izbucnește pe data de 16 decembrie 1989 cu proteste la Timișoara și continuă cu proteste la București. Ca urmare, pe data de 25 decembrie 1989 se desfășoară la Târgoviște procesul lui Nicolae și al

Elenei Ceaușescu. Aceștia au fost condamnați la moarte și executați în aceeași zi. (revoluția este contextul pentru a face trecerea la constituția din 1991)

Din punctul meu de vedere, practicile politice adoptate în România, în ultimul deceniu al secolului al XX-lea au contribuit la consolidarea regimului democratic. Una dintre cele mai semnificative practici politice a fost elaborarea unei noi constituții. Înlăturarea regimului comunist, precum și revenirea României la un regim democratic bazat pe pluripartidism, stat de drept și economie de piață a necesitat adoptarea unei noi legi fundamentale. Constituția stabilea ca formă de guvernământ republica (semi-prezidențială), preluată de la fostul regim comunist. Printre cele mai importante principii se numără: pluripartidismul politic, suveranitatea națională și separarea puterilor în stat. Puterea legislativă era deținută de Parlament și de președinte, puterea executivă o exercita Guvernul, iar puterea judecătorească este reprezentată de instanțele judecătorești. Președintele este ales prin vot universal,egal,direct,secret și liber exprimat pentru maxim două mandate. Acesta reprezenta România în relațiile internaționale, nu putea fi membru al unui partid politic. Drepturile și libertățile cetățenești erau exprimate din documentele ONU: dreptul la viață, dreptul de a alege și de a fi ales, pedeapsa cu moartea este strict interzisă, dreptul la învățământ în limba maternă. Constituția a fost modificată în 2003, în sensul armonizării legislației românești cu cea a Uniunii Europene, pentru a permite aderarea României la UE.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALĂ!!!